

Inauguracja Zgromadzenia Ligi Narodów.

Korespondent „Czasu” przesyła z Genewy nader ciekawy opis otwarcia Zgromadzenia Ligi Narodów, który w całości podajemy.

Wczoraj zbrali się w Genewie poraz ewarty delegaci do Ligi Narodów. Wielka i brzydka sala Reformowa zapełniona po brzegi. Na dole zasiadły rządem delegacje, a jest ich bez liku; złożone przeważnie z ludzi starszych, ciemno ubranych, prezentują widom siedzącym na galerji świecące tarcze swych lysin. Skulona postać lorda Roberta Cecila, godnie, chociaż zupełnie inaczej, reprezentującego po swym poprzedniku Balfourze Wielką Brytanię, wzbudza powszechne zainteresowanie; mała okrągła i uśmiechnięta postać Salandry, pierwszego delegata Włoch, z powodu zatargu włosko-greckiego jest przedmiotem ciekawości; turban i wspaniała siwa broda. Indusa stanowią ładną dekoracyjną plamę na sali. Dalej widać karakulowy kołpak Persa, barwne szale dam ze Wschodu... Polska delegacja, według alfabetycznego porządku, siedzi w głębi sali pod ścianą; ładna w rysunku i subtelna sylwetka p. Skirmunta, ruchliwa i nerwowa twarz p. Strassburgera, ładna postać naszego posła Modzelewskiego i wreszcie wykrojona z jakiegoś starego portretu twarz księcia Czetwertyńskiego.

W głębi sali miejsca zostały przeznaczane dla asysty panów delegatów; siedzą więc tam sekretarze, sekretarki, radcy, doradcy, eksperci, wreszcie trochę „nielegalnie” wprowadzonych pań.

Na wysokiej estradzie, wznoszącej się amfiteatralnie, pod tandentnym baldachimem, fotel przewodniczącego i sekretarza. Amfiteatr zajęty przez sekretarjat Ligi.

Naprost przewodniczącego na pierwszej galerji tak zwana „łóża dyplomatyczna”, a w niej, w pierwszym rzędzie, państwo Pa-derewscy. Dawny nasz premier trzyma się świetnie, a jak zwykle osoba jego zwraca ogólną uwagę. Boczne strony galerji zajęte są dziennikarzami. Prasa polska świeci niestety nieobecnością. Wreszcie druga galerja służy dla wybranej publiczności, która dzięki stosunkom zdołała zdobyć karty wstępu.

Przed dwunastą przewodniczący Rady wicehrabia Ishi, Japończyk, zajmuje fotel przewodniczącego i odczytuje jakieś przemówienie. W przeciagu kilku minut zebrań zastanawiają się w jakim też języku on to mówi; jednakże po pewnym czasie Zgromadzenie przychodzi do przekonania, na podstawie oddzielnych wyrazów, że przewodniczący mówi po francusku. Na szczęście, przemówienie przewodniczącego zostało zawniasu odbite na multigrafie i rozdane zebranym, łatwo więc można zmiarkować, że nie zawiera, prócz streszczenia prac Rady Ligi za rok ubiegły, nic ciekawego. Ponieważ o pracach Rady będzie mowa w toku obrad, zostawmy przeto sprawę tę w spokoju.

Podczas przemówienia przewodniczącego delegaci nie próżnowali. Wypuścili na salę swych agentów dla poparcia tego lub innego kandydata na przewodniczącego zgromadzenia, na wiceprzewodniczących itd. itd. Twarze się rozpalily, salę ogarnęła pewna nerwowość i całe zgromadzenie przypominało bardziej salę giełdową, niż salę posiedzeń światowego kongresu politycznego.

Natychmiast po przemówieniu, na wniosek Australji zgromadzenie uchwaliło wyrazić Japonji swe [współczucie z powodu trzysienia ziemi, które nawiedziło Japonję.

Przystąpiono do wyboru przewodniczącego i ku wielkiemu zdziwieniu publiczności większość głosów padła na p. Cosme della Torriente, delegata Kuby. Należy przypuszczać, że zgromadzenie pragnęło temu delegatowi uczynić jakąś przyjemność,

bo trudno przypuszczać, że w podobnym wyborze szukało własnej satysfakcji. Nastąpiły potem wybory komisji weryfikacyjnej, wybory wiceprzewodniczących, ukonstytuowanie się komisji... i tak trwał przez cały pierwszy dzień prac zgromadzenia i przez połowę dnia drugiego.

P. Skirmunt został wybrany stosunkowo bardzo wielką większością głosów na przewodniczącego komisji rozbrojenia; należy sobie życzyć, by i na przyszłość kandydatura Polski, o ile będzie przez nas wystawiana, miała również wielkie widoki powodzenia.

Tyle o otwarciu zgromadzenia. Przystąpiło ono do swych prac w bardzo ciężkiej atmosferze konfliktu włosko-greckiego. A nie sam konflikt zachmurzył horyzont polityczny Ligi, lecz zachowanie się w tym konflikcie Rady Ligi. Nie wdając się chwilowo w ocenę, czy rząd Mussolnego słusznie, czy niesłusznie zaatakował Grecję, trudno zamykać oczy na fakt, że bombardowanie i zajęcie Korfu sprzeciwiają się w jaskrawy sposób przepisom Ligi, w Radzie której zasiadają Włochy.

Dla Ligi cios to nielada: mocarstwo, które jest jednym z jej filarów, pierwsze złamało pakt Ligi, a Rada Ligi nie zdobyła się na żaden czyn, nawet na żadną ocenę... Złe języki mówią, że stało się to z powodu niechęci członków Rady narażeniu się Włochom; te same złe języki twierdzą dalej, że zachowanie się Rady w tym wypadku, nie przedstawia zbyt wiele analogii z zachowaniem się Rady w innych wypadkach, gdy zamiast Włoch, inne mocarstwa znalazły się w podobnej sytuacji.

Dziś Rada ma ponownie przystąpić do rozważania sprawy włosko-greckiej, nie wyprzedzajny więc przyszłości, może Rada znajdzie jakiś godny Ligi wyjście w tych ciężkich dla niej warunkach.

Dookoła spraw Ligi Narodów.

Wyrok w sprawie kolonistów.

WARSZAWA, 11. 9 (A. W.). Dzienniki podają, że stały międzynarodowy trybunał sprawiedliwości wydał opinię orzekającą, że sprawa postępowania Polski wobec niektórych kolonistów niemieckich wchodzi w zakres kompetencji Ligi Narodów i że stanowisko Polski nie jest zgodne z jej zobowiązaniami międzynarodowemu.

Jak wiadomo, Rada Ligi Narodów przesłała na początku roku bieżącego sprawę kolonistów niemieckich na terenie państwa polskiego, których grunta nie zostały jeszcze przewłaszczone a tem samem nie stały się własnością tych kolonistów, co pociągnęło za sobą likwidację ich kolonij, — międzynarodowemu stałemu trybunałowi sprawiedliwości w Hadze, do wydania opinii doradczej, aczkolwiek sprawa powyższa wynika nie z inicjatywy jednego z członków Ligi, lecz ze skargi, wniesionej przez kolonistów niemieckich, a przesłanej przez Deutschtumbund do Ligi Narodów.

Chociaż w myśl procedury Ligi Narodów podania tego rodzaju nie powinny być podlegały rozważaniom, Rada Ligi uchwiliła zwrócić się do trybunału haskiego o opinię. Trybunał haski rozważał sprawę w początkach września. Ze strony Polski, jako rzeczniczki polskiej tezy, występowali: p. p. Pollok i prof. Michał Rostworowski. Trybunał wezwał jako rzeczoznawcę niemieckiego byłego ministra Rzeszy Schiffera przeciwko czemu polski rząd zaprotestował.

Sprawy Austriackie.

GENEWA, 11. IX. (PAT.) Dzisiejsze ranne posiedzenie zgromadzenia Ligi Narodów poświęcone zostało raportowi o uzdrowieniu finansowem Austrii. P. Ador podkreślił, że od roku blisko korona austriacka jest najbardziej stałą monetą w Europie.

Z mych przeżyć i walk politycznych.

Tom II, część IV, rozdział V.

Po przyjeździe do Galicji szamotały mną dwa uczucia: optymizmu, co do warunków zewnętrznych na nasze wyzwolenie, i pesymizmu, co do zdolności korzystania z nich przez nasze społeczeństwo. Czułem olbrzymią różnicę poglądów między mną, a naszym ogółem. Myślałem, co należy z mych idei im powiedzieć, z czem się jeszcze powstrzymać, jako z rzeczami dla ogółu nie do przyjęcia. Wysiadałem w artykułach kombinacji; z Austrią i Węgrami, nie wysiadałem narazie sprawy zaboru rosyjskiego po za Królestwem. W pogadankach i wykładach dla młodzieży akademickiej kwestje Ziem Wschodnich, oraz likwidacji Austrii po wojnie światowej stawałem jaśniej. Przez „Czytelnik Akademicką” i Bratnią pomoc Politechniki byłem zapraszany bardzo często na wykłady z dyskusją, były to właściwie seminaria polityczne, dosyć dużo młodzieży przychodziło też do mnie.

W momencie naprężenia kryzysu bośniackiego zaprosiło mnie grono inteligencji lwowskiej na referat w sprawie naszego stanowiska wobec ewentualnej wojny. Posiedzenie odbywało się w lokalu jednej ze szkół miejskich Lwowa. Byli tam: Bolesław Wystouch, Tadeusz Rutowski, redaktor „Wieku Nowego” Laskownicki, poseł Lisiewicz, poseł Śliwiński, Bronisław Piłsudski, publicysta i nauczyciel gimnazjum Janik, parę profesorów politechniki, kilka adwokatów i t. p.

Mówiłem o słabości Rosji współczesnej, o możliwości oderwania całości lub części zaboru rosyjskiego, o tem, że porażka Rosji narzuca mechanicznie sprawę polską i da nam kompleks państwowy polski, który będzie punktem krystalizacyjnym dla ziem, które narazie nie wejda w skład państwa polskiego, że, gdy Prusy posiadają zaledwie 8 pr. naszego terytorjum dziejowego, a Rosja 80 pr., sprawa polska nie jest sprawą antypruską, ale antyrosyjską.

P. Janik, zdecydowany aktywista podczas wojny, odpowiadając mi, wołał: Prze-

Rozprawy w Komisji rozbrojenia.

GENEWA, 11. IX. (PAT.) Komisja do spraw rozbrojenia pod przewodnictwem Skirmunta rozważała traktat o wzajemnej pomocy. Dyskutowano artykuł pierwszy, brzmiący: Uważając wojnę agresywną za zbrodnię, podpisujący zobowiązują się nie prowadzić jej przeciwko żadnemu państwu. Dyskusji nie ukończono, odraczając ją do środy.

Problem reperacji—tematem obrad Ligi.

BERLIN, 12. IX. (Aw) Information donosi z Genewy, że w ciągu bieżącego tygodnia przeprowadzona zostanie szczegółowa dyskusja nad problemem reparacyjnym, w której ma być poruszona sprawa zagłębia Ruhry. Jedyne w sposób akademicki mają być rozpatrywane możliwości gospodarczej odbudowy Europy.

Grecy spełniają żądania Rady Ambasadorów.

GENEWA, 11. XI. (PAT.) Delegat grecki do Ligi Narodów zawiadomił, że suma 50 milionów lirów złożona będzie dziś jako depozyt w Banku Szwajcarskim.

Jugosławia nie apeluje do Ligi Narodów

GENEWA, 11 IX. (PAT.) Delegat jugosłowiański do Ligi Narodów zaprzecza wiadomościom prasowym, jakoby Ninczycz oraz delegat jugosłowiański otrzymał od swego rządu polecenie zainterpelowania Rady Ligi w sprawie portu Rjeki. Układ jugosłowiańsko-włoski przewiduje postępowanie rozjemcze, to znaczy, że zwrócenie się do Ligi wchodziłoby tylko wtedy w rachubę, gdyby w myśl odpowiednich artykułów paktu nastąpiło zagrożenie pokoju.

Ocalenie członków poselstwa polskiego.

WARSZAWA, 11. IX. (PAT.) Sekretarz poselstwa japońskiego Tanaka przybył do ministerstwa spraw zagranicznych i oświadczył o otrzymaniu depeszy z Tokio, donoszącej o ocaleniu wszystkich członków tamtejszego poselstwa polskiego. Gmach poselstwa jest nieznacznie tylko uszkodzony.

Na drodze do porozumienia francusko-niemieckiego.

BERLIN, 12. IX. (A. W.) W kołach politycznych berlińskich krąży uporczywe pogłoski, że ambasador francuski w Berlinie w ciągu ostatniego tygodnia złożył kilka wizyt kanclerzowi Stresemannowi, w czasie których nastąpiła wymiana zdań co do obecnej sytuacji politycznej. Szczegóły tych konferencji podane zostaną w środowie mowie kanclerza Stresemanna

Sprawa nominacji ambasadora niemieckiego w Paryżu i posła berlińskiego w Brukseli — w dalszym ciągu pozostaje aktualną i niebawem doczeka się rozstrzygnięcia. Według „Echo de Paris”, pewna wybitna osobistość francuska w tych dniach powróciła do Paryża po odbyciu konferencji z kanclerzem Stresemannem w Berlinie.

Osobistość ta przywieźć miała do Paryża konkretne propozycje niemieckie. Je-

żeli mowa, którą kanclerz Stresemann wygłosił jutro do przedstawicieli prasy, dozna przychylnego przyjęcia w Paryżu i Brukseli, to nominacje nowych dyplomatów na stanowiska kierownicze w Berlinie i w Paryżu nastąpią niezwłocznie.

Na stanowisko ambasadora w Paryżu upatrzony jest obecny przedstawiciel Niemiec w Watykanie Berge, albo dyrektor t-wa „Augsburger Maschinen Compagnie” Cuggenheimer, którego kandydaturze przypisuje się w kołach politycznych wielkie znaczenie.

Według pogłosek krążących w Paryżu, w najbliższych dniach ma być wręczona w Paryżu i Brukseli nota rządu niemieckiego, proponująca zaprzestanie biernego oporu.

Według wiarogodnych wiadomości z Berlina, gabinet niemiecki poczynił przygotowania do akcji, zmierzającej do porozumienia się z Francją przy równoczesnym kontakcie z Anglią. Rząd znajduje w akcji tej poparcie większości. Na niedzielną mowę Poincarego Stresemann ma odpowiedzieć we środę i przedstawić szczegółowe propozycje, z których jakoby będzie wynikało, że Niemcy uczynią wszystko, aby konflikt w Zagłębiu zakończyć.

W ostatnim czasie odbyła się nieobowiązująca wymiana zdań między Francją a Niemcami, nietylko prowadzona za pośrednictwem niemieckich i francuskich bankierów i przemysłowców, ale też za pośrednictwem osobistości urzędowych w Paryżu i Berlinie. Wyniki tych narad widoczne będą za kilka dni.

WARSZAWA, 12. 9 (A. W.) Donoszą z Berlina, że francuski minister finansów Le Trocquer przybyć ma do Berlina celem podjęcia rokowań z rządem niemieckim w sprawie Zagłębia Ruhry.

Wiadomości ajencyjne.

— Na zebraniu partji komunistycznej Zinowjew wygłosił mowę, zapowiadając rychłe zbliżenie finansowo polityczne z Francją. Zdaniem jego Francja potrzebuje Rosję jako przysięgłego sojusznika oraz rynku odbiorczego.

— Francuski Dziennik urzędowy ogłosił dekret urzędowy, prolongujący konwencję bilateralną polsko-francuską, zawartą w Paryżu 1922 roku.

— Konferencja Ambasadorów zajmowała się wczoraj odpowiedzią grecko-włoską. Dzisiaj popołudniu odbędzie się drugie posiedzenie.

— Prasa włoska donosi, jakoby Grecja wystosowała do Albanji notę ultimatywną, domagającą się podania nazwisk uczestników zbrodni, popełnionej na członkach włoskiej komisji międzysojuszniczej

— Proces Conradięgo, mordercy Worowskiego, rozpocznie się w Lozannie 5-go listopada. Członków sądu już wybrano. Rozprawa odbędzie się w bardzo małej sali, do której będzie miało dostęp tylko 50 dziennikarzy.

— Przedstawiciel sowieców Stark wręczył prezydentowi Estonji pisma uwierzytelniające

— Rząd Estoński postanowił uznać Związek Republik Sowieckich pod warunkiem, że wszystkie układy, które Estonia zawarła z poszczególnymi Republikami, zostaną uznane za ważne.

Szkoła Muzyczna M. Jacobi-Pawłowicz

Fortep. (p. Jacobi-Pawłowicz, p. Dąbrowska, p. Borkowska), skrzypce (p. Malkin), śpiew (p. Kozubowska, p. Henrich), teoria, teoria kompoz., solfeggio, cusesmbles.

ZAPISY UCZNI OD G. 3—6.

Ul. Adama Mickiewicza Nr. 60.

ciwko słowiańskiej Rosji nie pójdziemy, idziemy z Rosją przeciwko Niemcom!

Opinia Galicji w 1909 r. była daleko mniej dojrziała, niż w r. 1914.

Redaktor „Wieku Nowego” Laskownicki nie dyskutował, ale zapytał, czy Prusy nie zechcą zabrać Galicji Zachodniej, a Rosji nie oddadzą Wschodniej. Czy zabór Królestwa nie leży w interesie Prus?

Po mojem wyjaśnieniu tych kwestyj, podziękował i powiedział, że nie ma już wątpliwości.

Bronisław Piłsudski wykazywał zasadniczą różnicę w psychologii Polaków i Rosjan, mówił o ogromnej niechęci Rosjan do Polaków, niechęci utajonej u liberałów i krańcowych lewicowców, jawnej u prawicowców, zwracał uwagę na to, że w całej beletrystyce rosyjskiej nie można znaleźć ani jednego sympatycznego typu Polaka.

Podczas posiedzenia Laskownicki otrzymał z redakcji wiadomość o telegramie, zwiastującym pokojowe rozwiązanie kryzysu bośniackiego.

Czuć było żal obecnych, że wojna nie wybuchnie niezwłocznie, teza więc moja, że wojna jest tylko odróczona na lat parę, znalazła bardzo żywcze przyjęcie u wielu.

Wysuwała się inna sprawa, mianowicie Chelmska. Wyodrębnienie Chelmszczyzny było zerem dla rosyjskich nacjonalistów, rzuconym im przez rząd, jako symulacyjny zabór, surogat zaborów realnych. Rząd Stołypina nie zewnętrzna wojną, ale skierowaniem uwagi społeczeństwa rosyjskiego do walki z narodowościami nierosyjskimi wewnątrz państwa, lecz użył Rosję od wszelkich pozostałości gorączki rewolucyjnej. Wniosek rządowy w sprawie chelmskiej wypłynął na porządek dzienny Dumy zaraz po kapitulacji Rosji w sprawie Bośni. 5 kwietnia 1909 r. wydrukował Kurjer Lwowski artykuł mój: Obcięcie Królestwa Polskiego. Pisałem tam:

„Dziwny stan politycznego znieczulenia przeżywa społeczeństwo polskie: łoskot nadchodzących wypadków nie wznęca w nim nadziei, będącej czynów rodzicielką; kłęski, wiszące nad mniejszym lub większym jego

